

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. B.**, bytem, zast. JUDr. Petrem Konečným, advokátem se sídlem AK V Tůních 1636/1, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Olomouc**, se sídlem Blanická 19, 772 71 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.1.2012, č.j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí, které bylo vydáno Celním ředitelstvím Olomouc 4.1.2012 pod č.j. ..., když tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Prostějov, sp. zn. ... č.j. ... ze dne 7.9.2011.

Pokud jde o rozhodnutí Celního úřadu Prostějov ze dne 7. 9. 2011, byl tímto rozhodnutím žalobce uznán vinným tím, že dne 21. 1. 2011 v 9:20 hod jako řidič v systému časového zpoplatnění užil dálnici D1 na 70km ve směru na Brno silničním motorovým vozidlem tovární zn. ..., RZ: ..., aniž by byl uhrazen časový poplatek, nevyznačil údaj o registrační značce vozidla na kupónu prokazujícímu úhradu časového poplatku a nepředložil na požádání policisty díl kupónu, kterým se prokazuje úhrada časového poplatku, tímto nesplnil povinnosti uvedené v ust. § 21 e) odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pozemních komunikacích) a naplnil skutkovou podstatu přestupků dle ust. § 42a odst. 2 písm. a), c) a d) zákona o pozemních komunikacích. Za toto protiprávní jednání byla žalobci

uložena sankce pokuty ve výši 5.000,-Kč, bylo rozhodnuto o její splatnosti a způsobu zaplacení a dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Pokud jde o žalobní námitky žalobce, ten uvedl následující:

I. Žalobce je přesvědčen, jak uvedl, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Žalovaný se zcela nedostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobce. Žalobce má za to, že mu nebyla dána možnost vyjádřit osobně své stanovisko k přestupkům u ústního jednání dle ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 36 odst. 2 správního řádu. Dle názoru žalobce žalovaný nesprávně usoudil, že bylo možné provést jednání dne 30. 8. 2011 v nepřítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když se tento údajně bez náležité omluvy či důvodu k jednání nedostavil. Dne 29. 8. 2011 podáním odeslaným pomocí datové schránky právní zástupce žalobce omluvil nepřítomnost žalobce u ústního jednání a požádal písemně tento správní orgán o odročení nařízeného ústního jednání z důvodu dočasného pobytu účastníka řízení v zahraničí, který na své účasti u ústního jednání výslovně trval. Na ústní jednání byl účastník řízení ze strany správního orgánu osobně předvoláván, tento si však předvolání z důvodu své nepřítomnosti v ČR, která trvala od 25. 7. 2011 do 5.9.2011, nemohl převzít a jednání se zúčastnit, ač se z tohoto jednání prostřednictvím právního zástupce řádně omluvil. Žalobce je přesvědčen, že v souladu s rozhodnutím NSS, č.j. 7As 9/2009 – 66 svou nepřítomnost u ústního jednání omluvil dodatečně předloženými doklady. Žalobci bylo jednoznačně odepřeno právo vyjádřit se osobně k projednávanému přestupku tím, že mu byla znemožněna účast u jednání dne 30. 8. 2011 a následně mu z tohoto důvodu nebylo prominuto zmeškání lhůty spočívající v jeho nepřítomnosti u ústního jednání tím, že nedisponuje konkrétními důkazy s jeho iniciály, mapující detailně jeho pobyt mimo místo trvalého bydliště. Žalobce je přesvědčen, že podmínky jednání v nepřítomnosti žalobce dle ust. § 74 zákona o přestupcích nebyly splněny.

II. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že na danou věc nelze aplikovat § 33 a § 34 správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán I. stupně žalobce k nařízenému ústnímu jednání na den 30. 8. 2011 předvolával, považoval patrně tento správní orgán účast žalobce za nutnou. Žalobce je přesvědčen, že právo vyjádřit se ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu dle ust. § 73 odst. 2 správního řádu má žalobce i tehdy, pokud udělil plnou moc k zastupování svému právnímu zástupci. Jde o právo osobní povahy, které nemůže být v žádném případě nahrazeno vyjádřením jeho právního zástupce. Výpověď žalobce je důkazním prostředkem osobní povahy a nelze ji nahrazovat jeho vyjádřením se ve věci písemnou formou, jak argumentuje žalovaný. Neměl-li žalobce jako účastník řízení možnost se ke skutečnostem kladeným mu za vinu osobně vyjádřit, nemůže vést postup správního orgánu ke zjištění stavů věci, o němž nejsou pochybnosti a k vydání správného rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, které v sobě zahrnuje i základní právo na obhajobu. Žalobce neměl možnost se v důsledku svého dočasného pobytu v zahraničí k věci osobně vyjádřit.

III. Žalobce shledává jako nesprávné tvrzení žalovaného o tom, že nové řízení konané poté, co bylo původní rozhodnutí celního úřadu Prostějov zrušeno a věc mu byla vrácena k novému rozhodnutí, nemělo povahu nového řízení, ve kterém by měly být zopakovány veškeré důkazy provedené v řízení původním, nýbrž bylo pokračováním řízení původního. Bylo povinností Celního úřadu Prostějov provést nové ústní jednání, včetně dokazování, což nebylo dodrženo. Na ústním jednání konaném dne 30. 8. 2011 nebyly provedeny žádné důkazy, a to ani listinami se již ve správním spise nacházejícími, ale ani důkazními prostředky novými. Žalobce uvádí, že pokud mu bylo umožněno nahlédnout do správního spisu, jednalo

se o realizaci jeho zákonného práva, což nemá vliv na povinnost správního orgánu důkazy provést a žalobci dát možnost se ve věci osobně vyjádřit. Dle žalobce důkazy, se kterými celní úřad pracoval, byly nedostatečné (úřední záznam o spáchaném přestupku, postoupení přestupku, fotodokumentace). Za úřední záznam je třeba považovat každý jednostranný záznam správního orgánu o skutečnostech, kdy ve styku s účastníky nedochází a nikoliv pouze obsah telefonických hovorů. Úřední záznam dle rozhodnutí NSS, č.j. 1As 96/2008 – 115 nemůže sloužit jako důkaz, tedy k tomu, aby na jeho základě byl účastník řízení obviněn ze spáchání přestupku. Žalobce je proto přesvědčen, že Celní úřad Prostějov pochybil, pokud nevyslechl policisty, kteří měli oznámení o údajném spáchání přestupku sepsat. U ústního jednání nebyla provedena ani fotodokumentace, žalobci nebyla dána možnost se k těmto fotografiím osobně vyjádřit. Žalovaný neumožnil žalobci předložit druhý díl kupónu, když vydal rozhodnutí ve věci samé dříve, než žalobce tento díl kupónu vůbec mohl předložit. Žalovaný se nezabýval námitkou žalobce ke zpochybnění existence fotografie s časovým kupónem ve vozidle žalobce registrační značky jiného vozidla s označením 6A8, která měla být podkladem pro vydání rozhodnutí. Povinností správního orgánu je provést dokazování jednotlivými fotografiemi jako důkazy a umožnit účastníku řízení se ke každé z nich vyjádřit, což se však nestalo. Žalobce uvádí, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, což ho vedlo k zaujetí nesprávného právního názoru a vydání nesprávného rozhodnutí. Nesprávné rozhodnutí bylo ze strany žalovaného potvrzeno z důvodu, že se danou věcí zabýval nedostatečným způsobem.

IV. V protokolu z ústního jednání konaného dne 30. 8. 2011 nebylo uvedeno poučení žalobce o právu se seznámit s podklady dříve, než bude vydáno samotné rozhodnutí a že mu k tomu musí být před vydáním rozhodnutí poskytnuta přiměřená lhůta. Právní zástupce nebyl na ústním jednání poučen, že již žádné další důkazy nebudou prováděny.

V. Žalobce poukazuje na skutečnost, že č. j. rozhodnutí, které bylo ze strany žalovaného potvrzeno, se neshoduje s rozhodnutím, které bylo ze strany žalobce napadeno odvoláním.

Žalobce je přesvědčen o nezákonnosti obou rozhodnutí, jelikož trpí závažnými vadami jak formálními, tak věcnými a obě by měla být pro nezákonnost zrušena.

K žalobě žalobce se písemně žalovaný vyjádřil.

K bodu ad 1 uvedl:

Žalovaný tvrdí, že žalobce měl v řízení o přestupku právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, měl právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích. V daném případě nedošlo k porušení základního práva žalobce tím, že by se ústní jednání konalo v jeho nepřítomnosti, aniž by byly splněny podmínky § 74. Dle žalovaného je třeba přihlídnout k judikatuře, dle níž hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. V projednávané věci bylo několikrát nařízeno ústní jednání, k němuž se žalobce nikdy nedostavil a svou přítomnost náležitě neomluvil. Za náležitou omluvu je třeba považovat např. lékařský doloženou pracovní neschopnost, přesvědčivě prokázané pracovní zaneprázdnění, nikoliv však omluvu učiněnou např. telefonicky. To, že bylo někým v zahraničí v některých dnech v průběhu srpna a září roku 2011 nakupováno, nelze považovat za náležitou omluvu nebo důležitý důvod neúčasti žalobce na ústním jednání.

Žalovaný nemůže souhlasit s názorem žalobce o nesplnění podmínek dle § 74 zákona o přestupcích.

Ad 2:

Žalovaný nikterak nezpochybňuje, že žalobce má zákonem daná práva a neříká, že tato práva lze nahradit vyjádřením jeho právního zástupce. Proto, i když si žalobce zvolil právního zástupce, byl k nařízenému ústnímu jednání předvolán, žalobce se však bez náležité omluvy nedostavil. Toto však neznamená, že ze strany právního zástupce nemohly být předloženy doklady, které žalobce založil do advokátního spisu. Žalovaný uvádí, že žalobce vytrhuje slova z kontextu a používá je v jiné souvislosti, která však pravdivě nevyjadřuje, co je uvedeno v rozhodnutí.

Ad 3:

V otázce „nového řízení“ žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Z protokolu o ústním jednání ze dne 30. 8. 2011 vyplývá, že právní zástupkyní byla dána možnost dle ust. § 36 správního řádu. Pokud jde o úřední záznamy a žalobcem zmiňované rozhodnutí NSS, dle žalovaného nelze aplikovat rozhodnutí na právní věc žalobce a za úřední záznam je možné považovat takový záznam, který zachycuje např. obsah telefonického rozhovoru, je podepsán osobou, která ho vyhotovila (tedy ne zároveň i účastníkem řízení) a je zde uveden časový údaj, kdy došlo k jeho vyhotovení. Úředním záznamem v daném případě jsou dva úřední záznamy týkající se telefonických hovorů s žalobcem a nic dalšího. Žalobce se nepokusil o předložení druhého dílu kupónu, ačkoliv k tomu měl dostatek času. Vzhledem k tomu, že je žalobce právně zastoupen, jistě je mu známo, že právo tvrzení je spojeno s povinností důkazní. Pokud jde o žalobcem zmiňovaný ve fotodokumentaci zachycený časový kupón, povinností správního orgánu není, aby žalobci popisoval jednotlivé fotografie, které měl žalobce prokazatelně k dispozici, ale již na samotném žalobci je, aby si ony fotografie dostatečně prohlédl.

Ad 4:

Dle žalovaného byla právní zástupkyní právního zástupce žalobce dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu. Zástupkyně právního zástupce navrhla provedení důkazu.

Ad 5:

Žalovaný uvádí, že o opravě zřejmých omylů a nesprávností uvedených v napadeném rozhodnutí bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného č.j. ... ze dne 22.2.2012.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Žalobce na své žalobě tak, jak byla podána, v plném rozsahu trvá. Uvedl, že je pravdou, že žalobce několikrát požádal o odročení nařízeného ústního jednání, avšak není pravdou, že by se tak stalo bez náležité omluvy žalobce. Také není pravdou, že by se žalobce kdykoliv k jednání, které je mu kladeno za vinu, doznal. Právní zástupce žalobce tvrdil, že neměl u sebe druhý díl kupónu sloužící jako důkaz, proto bylo nezbytné vyčkat do návratu žalobce ze zahraniční dovolené. Žalobci není jasné, jak jinak by měl prokázat svou neúčast na území ČR, než právě doklady o provedených nákupech v zahraničí.

Na repliku žalobce reagoval žalovaný vyjádřením:

Dospěl k závěru, že omluvy, které byly provedeny ze strany žalobce, nelze považovat za náležité.

Dle názoru žalovaného žalobce nově tvrdí, jak cestoval do zahraničí. Nelze považovat za možné, že by někdo byl dlouhodobě pracovně v zahraničí, přičemž nehradil ubytování a neúčastnil se žádného pracovního jednání.

Žalovaný netvrdí, že by se žalobce doznal k jednání, které je mu kladeno za vinu, ve svém vyjádření k žalobě se vyjadřoval k bodu IV. žaloby.

Žalobce v odvolání uvedl, že veškeré podklady se nacházely ve spise právního zástupce, proto bylo nutné těmito slovy všechny podklady a nejen některé podklady, jak se snaží žalobce tvrdit až nyní v řízení před soudem.

Právní názor soudu k žalobním bodům

Ad 1, 2

Dle ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích *má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.*

Dle ust. § 36 odst. 2 správního řádu *mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak.*

Ze správního spisu nevyplývá, že by bylo žalobci jakkoliv bráněno se v průběhu řízení vyjádřit. Zákon nestanoví, že stanovisko je možné vyjádřit pouze při ústním jednání. Žalobce měl možnost vyjádřit své stanovisko např. písemnou formou, tohoto svého právo však nevyužil.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Dle rozsudku NSS č.j. 7As 9/2009 – 66 *„je řízení o přestupcích zákonem koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání, musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednávání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevinny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svoji obhajobu a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí“.

Žalobce jako obviněný z přestupku má tedy v řízení o přestupcích, které jsou mu kladeny za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích došlo by k porušení základního práva obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce v žalobě nenamítá, že by k ústnímu jednání nařízenému na den 30. 8. 2011 nebyl řádně předvolán, spornou otázkou však zůstává, zda v řízení byly splněny podmínky pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně k ústnímu jednání předvolával jak žalobce, tak jeho právního zástupce. Ačkoli podle ust. § 59 správního řádu správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná, pojem nutnosti v tomto případě není možné vykládat jako podmínku sine qua non, tedy že by snad neúčast předvolaného vždy bránila rozhodnutí ve věci; ostatně právě zákonná možnost rozhodnout bez účasti obviněného ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je toho dokladem.

Pokud žalobce namítá, že mu náleží právo se osobně vyjádřit ke všem skutečnostem i tehdy, pokud udělil plnou moc k zastupování svému právnímu zástupci, a že toto právo nemůže být nahrazeno vyjádřením jeho právního zástupce, soud uvádí, že je třeba od sebe odlišit potřebu výslechu účastníka řízení od nutnosti konat ústní jednání před správním orgánem. Zatímco výslech účastníka řízení je typickým úkonem vyžadujícím jeho osobní konání (jak vyplývá i z žalobcem zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 100/2008), v případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení jeho osobní účast nezbytná. Na rozdíl od názoru žalobce má tak soud za to, že povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhnout důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu). Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013-37, dostupný na www.nssoud.cz).

V nyní projednávaném případě žalobce nebyl předvoláván za účelem výslechu, nýbrž k ústnímu jednání, přičemž jeho neúčast na něm zásadně v jeho konání nebránila. Soud proto uzavírá, že pro hájení procesních práv žalobce nebyla jeho osobní účast na ústním jednání nutná a žalobce mohl všechna tato práva vykonávat prostřednictvím svého zástupce. Za situace, kdy se právní zástupce žalobce ústního jednání zúčastnil, soudu není zřejmé, na jakém veřejném subjektivním právu by mohl být žalobce dotčen.

Nad rámec uvedeného se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů, že omluva žalobce z důvodu jeho pobytu v zahraničí, nesplňuje podmínky náležité omluvy tak, jak je zákonem chápána.

Podle rozsudku NSS ze dne 14.6.2012, č.j. 1As 55/2012 – 32 „*zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ust. § 74 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 30.5.2008, č.j. 2As 16/2008 – 41)*“.

Dle rozsudku NSS ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009 – 66 „*hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení*“.

Ze správního spisu vyplývá, že v průběhu správního řízení bylo nařízeno ústní jednání ve věci projednání přestupků již několikrát, přičemž se žalobce vždy omluvil pro svou nepřítomnost. Ačkoli správní orgán dřívější omluvy akceptoval, nelze mu přičítat k tíži, že omluva z jednání nařízeného na den 30. 8. 2011 již akceptována nebyla. Právní zástupce žalobce ve své žádosti o odročení ústního jednání nařízeného na den 30. 8. 2011 uvedl jako důvod pro odročení pobyt žalobce v zahraničí, který byl neplánovaně prodloužen, k žádosti však nepřiložil žádné doklady tuto skutečnost dokládající. V průběhu ústního jednání právní zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce omlouvá svou nepřítomnost zahraniční pracovní cestou, přičemž o této skutečnosti opět nebyla schopna doložit žádné důkazy. K odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce přiložil několik kopií účtenek prokazujících nákupy v zahraničí v průběhu měsíce srpna 2011. Z tvrzení žalobce v žalobě potom vyplývá, že žalobce pobýval v zahraničí z důvodu plánované dovolené. Soud dospěl k závěru, že tvrzení žalobce ohledně jeho nepřítomnosti v ČR jsou značně nekonzistentní, kdy nebylo přesvědčivě dokázáno, zda vůbec, popřípadě z jakého důvodu žalobce v zahraničí pobýval (zda z důvodu pracovní cesty či dovolené). Soud má stejně jako žalovaný za to, že nákupy v zahraničí mohl provést kdokoli, nejen žalobce, přičemž ani žádný z dokladů není datován dnem 30. 8. 2011, kdy se konalo ústní jednání. Soud nadto považuje za velmi nepravděpodobné, aby někdo pobýval více než měsíc v zahraničí (dle sdělení žalobce od 25. 7. 2011 do 5. 9. 2011), aniž by byl schopen prokázat, jaké měl zajištěno ubytování, případně jiný doklad svědčící o jeho osobní přítomnosti v té které zemi. V této souvislosti soud konečně připomíná, že ať už byl údajný důvod žalobcovy nepřítomnosti jakýkoliv, soukromé záležitosti mohou mít přednost před záležitostmi úředními pouze výjimečně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009-95, dostupný na www.nssoud.cz). K omluvám účastníka řízení zdůvodněným jeho soukromými zájmy, jejichž organizace je plně v jeho dispozici, je proto třeba přistupovat obezřetně, zejm. ve vztahu k požadavku na řádné doložení tvrzených důvodů. (srov. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud uzavírá, že v situaci, kdy byl žalobce řádně předvolán k ústnímu jednání, bylo především v jeho zájmu doložit takové doklady, které by prokazovaly skutečnosti, které mu bránily v účasti na ústním jednání. Žalobce však přesvědčující důkazy nepředložil, a to ani dodatečně. Správní orgán prvního stupně tedy v žádném případě nepochybil, pokud provedl ústní jednání dne 30. 8. 2011 v nepřítomnosti žalobce.

Ad 3

Předně soud konstatuje, že postup správního orgánu prvního stupně po zrušení jeho předchozího rozhodnutí odvolacím orgánem se nepovažuje za nové řízení, ale že jde o pokračování původního řízení zahájeného dne 17.2.2011 oznámením č.j. ..., se kterým tvoří jeden celek. Soud má stejně jako žalobce za to, že jelikož rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 4. 2011 bylo žalovaným zrušeno z důvodu nedostatečného předvolání žalobce k ústnímu jednání, byl správní orgán prvního stupně v dalším řízení povinen nařídít ústní jednání a během něho provést dokazování. Podle ust. § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. Vzhledem k tomu, že ústní jednání proběhlo dne 30. 8. 2011 za účasti zástupce žalobce, správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu, když k provedení důkazů došlo tak, že byl právnímu zástupci žalobce sdělen jejich obsah (jak vyplývá z protokolu o ústním jednání, zástupci žalobce bylo mimo jiné umožněno se vyjádřit k důkazům o skutečnostech, které jsou žalobci kladeny za vinu). Ačkoli správní spis neobsahuje záznam o provedení důkazů listinami (protokol o ústním jednání neobsahuje výčet důkazů, které byly na ústním jednání provedeny), dle názoru soudu se nejedná o takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. I s ohledem na průběh správního řízení, kdy správní orgán rozhodoval ve věci již podruhé, totiž soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce byl s obsahem spisového materiálu včetně listin, z nichž správní orgán při rozhodování vycházel, dostatečně seznámen, a proto soudu není zřejmé, v čem by mohl být žalobce postupem správního orgánu dotčen na svých právech. Žalobce ostatně ani nenamítá, v čem dotčení na svých veřejných subjektivních právech v tomto ohledu spatřuje.

Pokud žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, soud souhlasí s žalobcem, že *„úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho jednání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci, nelze jej však považovat za důkazní prostředek.“* Soud nepochybně, že úřední záznam nelze použít v trestním řízení jako jediný důkazní prostředek pro prokázání viny obviněného, v daném případě však protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno nejen z oznámení o přestupku ze dne 21. 1. 2011 vyhotoveného Policií ČR a podepsaného samotným žalobcem, ale především z předložené fotodokumentace.

Ohledně námitek žalobce, že správní orgán neprovedl výslech policistů, kteří sepsali oznámení o přestupku, soud konstatuje, že dle § 3 správního řádu je třeba ve správním řízení postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Ve správním řízení platí tzv. zásada vyšetřovací, kdy podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Účastníci jsou v souladu s § 52 povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Dle názoru Nejvyššího správního soudu ze

dne 3. 5. 2007, č.j. 8 As 10/2006-48 provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Soud má za to, že správní orgány přesvědčivým způsobem odůvodnily svůj závěr, že jednáním žalobce došlo k naplnění skutkových podstat přestupků způsobem uvedeným v ust. § 42a odst. 2 písm. a), c), d) zákona o pozemních komunikacích. V řízení bylo bezpečně zjištěno, že žalobce dne 21. 1. 2011 užil v systému časového zpoplatnění silničním motorovým vozidlem tov. zn. ..., reg. zn. ... dálnici D1 na úseku 70 km ve směru na Brno, aniž by uhradil časový poplatek a současně nevyznačil údaj o registrační značce vozidla na kupónu prokazujícím úhradu časového poplatku a nepředložil na požádání policisty díl kupónu, kterým se prokazuje úhrada časového poplatku. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení tedy byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, provedení důkazů výsledkem svědků by bylo nadbytečné, žalobce ostatně ani neuvádí, k prokázání jakých skutečností by měly být výsledky svědků provedeny.

Pokud žalobce zpochybňuje pořízení fotografií zachycující časový kupón uvnitř vozidla žalobce, soud uvádí, že z fotografií, které jsou součástí správního spisu, je zcela zřejmé, že na fotografiích pořízených z vnější části vozu je zachycen týž časový kupón jako na fotografiích z vnitřní části vozu, jelikož na všech těchto fotografiích je seznatelné stejné poškození kupónu. Soud má na základě uvedeného za nepochybné, že jak fotografie z vnější části vozu, tak fotografie pořízené z vnitřní části vozu, byly pořízeny v témže vozidle, a to ve vozidle žalobce.

K žalobní námitce, že žalobce časový kupón měl a že na něm byla vyznačena reg. zn. vozidla žalobce, soud uvádí, že žalobce měl možnost předmětný díl časového kupónu předložit kdykoliv v průběhu správního řízení zahájeného dne 17. 2. 2011 písemným podáním, této možnosti však po celou dobu řízení nevyužil. Neobstojí ani námitka, že správní orgán žalobci znemožnil časový kupón předložit tím, že vydal rozhodnutí ve věci dříve, než žalobce tento díl kupónu mohl předložit. Žalobci jednak, jak bylo uvedeno, nic nebránilo časový kupón předložit kdykoliv v průběhu předcházejícího řízení, přičemž bylo především v jeho vlastním zájmu, aby se za svoje právní postavení aktivně zasazoval, zejména však byl v předvolání k ústnímu jednání nařazenému na den 30. 8. 2011 výslovně vyzván, aby si k jednání přinesl mimo jiné „veškeré další listinné důkazy, kterými hodlá dokládat svá vyjádření v průběhu řízení“. Žalobce tedy musel počítat s tím, že listiny k prokázání tvrzení žalobce je třeba předložit nejpozději v průběhu ústního jednání. Žalobce ostatně časový kupón nepředložil ani dodatečně k odvolání, ani k podané žalobě.

Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval námitkou zpochybňující existenci fotografie s časovým kuponem ve vozidle žalobce reg. zn. jiného vozidla s označením ... soud uvádí, že žalovaný se touto námitkou dostatečně zabýval na poslední straně žalobou napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí s žalovaným, že z některých fotografií pořízených z vnitřní strany vozidla žalobce lze rozeznat část reg. zn. vozidla (začínající ...), z čehož je zcela zřejmé, že se jedná o reg. zn. jiného vozidla než vozidla žalobce (...). Soud má za nepochybné, že se jedná o tytéž fotografie, které byly poskytnuty žalobci při nahlížení do spisu.

Ad 4

Pokud se jedná o žalobní námitku, že právní zástupce žalobce na ústním jednání nebyl poučen o tom, že správní orgán prvního stupně již nebude provádět žádné důkazy, a rovněž o

právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dříve, než bude vydáno rozhodnutí, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Jak vyplývá ze správního spisu, dne 30. 8. 2011 proběhlo ústní jednání za účasti právního zástupce žalobce, který v průběhu jednání požádal o konání dalšího ústního jednání, jehož by se mohl žalobce zúčastnit osobně, a navrhl provedení určitých důkazů. Správní orgán prvního stupně se s jeho návrhy v protokolu o ústním jednání nijak nevyrovnal, a místo toho dne 7. 9. 2011 vydal rozhodnutí ve věci. Pokud žalobce namítá, že právní zástupce žalobce nabyt z jednání správního orgánu přesvědčení, že se ve věci bude konat ještě jedno ústní jednání, toto subjektivní „přesvědčení“ právního zástupce nemá oporu v protokolu o ústním jednání, s jehož obsahem právní zástupce svým podpisem vyjádřil souhlas, a v němž není o nařízení případného dalšího jednání ze strany správního orgánu žádná zmínka. Jak naopak vyplývá ze závěrečné části protokolu o ústním jednání, právní zástupce byl v průběhu ústního jednání seznámen s podklady pro rozhodnutí. Od konání ústního jednání do vydání rozhodnutí si správní orgán žádné další podklady pro vydání rozhodnutí neopatřil, nebylo tedy jeho povinností žalobce opětovně vyzývat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil. Právo žalobce podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nebylo porušeno, neboť žalobce se mohl k podkladům rozhodnutí vyjádřit prostřednictvím svého právního zástupce na ústním jednání dne 30. 8. 2011 (což také učinil), neboť mu byly známy veškeré podklady, z nichž správní orgán v rozhodnutí vycházel.

K námitce, že žalobce nebyl poučen o tom, že v řízení již nebudou prováděny žádné důkazy, soud uvádí, že podle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Podle § 68 odst. 3 správního řádu uvede správní orgán v odůvodnění rozhodnutí důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ze správního řádu tak vyplývá, že v průběhu správního řízení jsou účastníci oprávněni navrhnout správnímu orgánu důkazy k prokázání svých tvrzení. Návrhy důkazů posuzuje správní orgán a je na jeho uvážení, zda důkaz provede či nikoliv. Vždy však provede důkazy nezbytné pro řádné zjištění skutkového stavu. Dospěje-li správní orgán k závěru, že provedení důkazu není pro posuzovanou věc nezbytné, návrh na provedení důkazu odmítne, což nečiní formou rozhodnutí, usnesení či zvláštního poučení, nýbrž je povinen v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč navrhovaný důkaz neprovedl. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 15/2010-90, dostupný na www.nssoud.cz). To se v posuzovaném případě stalo. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí přesvědčivým způsobem zdůvodnil, proč nebylo vyhověno žádosti žalobce o provedení dalšího ústního jednání, i proč nebyly provedeny žalobcem navrhované důkazy. Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

ad. 5

Pokud jde o námitku žalobce, že číslo jednací rozhodnutí, které bylo žalovaným potvrzeno, se neshoduje s číslem jednacím rozhodnutí, které bylo ze strany žalobce napadeno odvoláním, soud uvádí, že se jednalo o zřejmou nesprávnost, která byla opravena rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2012, č. j. ..., které bylo žalobci doručeno dne 29. 2. 2012 právnímu zástupci žalobce do datové schránky.

Krajský soud v Brně uzavírá, že se vypořádal se všemi žalobními námitkami žalobce, dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu byla vydána na

základě řádně zjištěného skutkového stavu a věc byla posouzena správně. Z toho, co soud uvedl v odůvodnění rozsudku je zřejmé, že tedy dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není a jako takovou ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. března 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová